Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 10 Ἀπριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ

μερικοὶ κ' ἐδῶ στὸν τόπον μας, κοῦφοι καὶ δοξομανεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὄχουν πάρει γιὰ δουλειὰ νὰ γίνωνται πρόεδροι καὶ μέλη διαφόρων συλλόγων, ἑταιριῶν, ἐπιτροπῶν καὶ συμμοριῶν ἀνωνύμων καὶ δυσωνύμων ἀκόμη, ὅταν πρόκειται, χωρὶς νὰ ξοδεύσουν πεντάρα ἀπὸ τὴν τσέπη τους, νὰ ρεκλαμίρουν τὸ ὄνομά τους καὶ νὰ διατυμπανίσουν τὴν δρᾶσίν τους.

Ἂν 'πῆτε εἰς ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους, τοὺς ἐντιμοτάτους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄλλως τε:

— Κύριέ μου, συνεστήθη ἐσχάτως ἕνας σύλλογος χαρτοπαικτῶν ἢ μία μεγάλη λωποδυτικὴ ἑταιρία. Δέχεσθε νὰ γίνετε πρόεδρος;

ὁ κύριος αὐτὸς, πρὶν σᾶς ἀπαντήσῃ, θὰ θὰ σᾶς ὑποβάλῃ μίαν ἐρώτησιν:

— Θὰ πληρώσω τίποτε;

— Ὄχι! Ἡ μεγάλη αὐτὴ τιμὴ παρέχεται δωρεάν!

– Τότε δέχομαι!

Κ' ἔτσι ἀποτελοῦνται αἱ διάφοροι ἐπιτροπαὶ, ἀπὸ ὀνόματα ἔντιμα καὶ ἀπὸ ὀνόματα καλορεκλαμαρισμένα—ἐκ τῶν προτέρων—αἱ ἐπιτροπαὶ εἰς βάρος καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων οἱ διάφοροι παπατζῆδες ὀργιάζουν καὶ οἱ διάφοροι ἀπατεῶνες παραφουσκόνουν τὰ ἰσχνά τους βαλάντια.

Θέλουν νὰ 'ποῦν ὅτι καὶ ἡ περίφημος Ἐπιτροπὴ τῆς πολυκρότου Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαππείου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατεσκευάσθη καὶ θέλουν νὰ 'ποῦν ἀκόμη ὅτι ἕνας κατάλογος ἀπὸ τέτοια πρόσωπα ἐπεδείχθη εἰς τὴν Α. Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Σοφίαν, ἡ ὁποία ὅταν ἐδιάβασε τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς—ὀνόματα γνωστὰ καὶ ἔντιμα—ἐδέχθη νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς ὑψηλῆς προστασίας Της τὸ διεθνὲς αὐτὸ μπαγιατοπάζαρο.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως, χάριν τοῦ Ἐθνικοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἐμπορικῆς μας πίστεως, νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐπιχείρησις τῶν διεθνῶν κυρίων τοῦ Ζαππείου. Ἂν ἀποτύχῃ ὅμως, ποιὸς θὰ φέρῃ, παρακαλοῦμεν, τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς εὐθύνης; Οἱ διοργανωταί της, ἢ οἱ κύριοι τῆς ἐπιτροπῆς ποῦ ἐνοικίασαν ἀπὸ μωροδοξίαν, καὶ μὲ εὐτελέστατον μάλιστα ἐνοίκιον τὰ ρεκλαμαρισμένα ὀνόματά τους, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν οἱ ἐπιτήδειοι ὡς δόλωμα;

ΣΤΟ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

τῆς Ἀστυνομίας μας, τὸ ἰσχνότατον, θὰ καταγραφοῦν οἱ ἀραιοὶ καὶ ἀκίνδυνοι πυροβολισμοὶ τοῦ Πάσχα.

Ὅσο ἠμπόρεσε νὰ ἐργασθῇ ἡ Ἀστυνομία μας κατὰ τοῦ βαρβάρου αὐτοῦ ἐθίμου εἰργάσθη καὶ ἂν δ ν κατώρθωσε νὰ τὸ ξερριζώσῃ καθολοκληρίαν δὲν φταίει αὐτή, ἀλλὰ τὸ ἡρωϊκὸν μένος τὸ ὁποῖον κρύπτεται μέσα στὴν ψυχήν μας καὶ μᾶς ἐξωθεῖ νὰ ρίχνουμεν δυὸ τρεῖς κουμπουργιὲς, ἔστω καὶ στὸν ἀέρα, γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν, ὅταν δὲν ἠμποροῦμε νὰ τῆς ρίξουμε γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν καὶ γιὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν.

Ἀπεδείχθη ὅμως τὸ Πάσχα κ' ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν εἶνε ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας μας. Ἀπεδείχθη δηλ. ὅτι ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν δὲν λείπουν τὰ μέσα ἀλλὰ ἡ θέλησις γιὰ νὰ ἐργασθῇ τελεσφορότερον ὑπὲρ τῆς δημοσίου ἐν γένει ἀσφαλείας, ὅπως τελεσφόρως εἰργάσθη κατὰ τῶν Πασχαλινῶν πυροβολισμῶν.

Ἂν ἔχωμεν ἄδικον νὰ μᾶς συγχωρῆτε, κ. Γενησέρλη.

ΚΑΚΗΝ

ἐκδούλευσιν ἐζήτησε νὰ προσφέρῃ ἡ προχθεσινὴ «Πρωία» εἰς φίλον της καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπιτεθεῖσα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ κατὰ τοῦ κ. Δημάρχου διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα τοῦ Δημ. Βρεφοκομείου.

Ἐκεῖνο ἴσα ἴσα τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὸν κ. Μερκούρην εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ, εἶνε οἱ ἀγῶνές του οἱ ὑπεράνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐπὶ ὁλόκληρον τετραετίαν καταβάλλει, παλαίων ἐναντίον ὅλων τῶν ἀγρίων στοιχείων τῆς ἀφιλανθρωπίας, τὰ ὁποῖα συστηματικῶς ἐστράφησαν κατὰ τοῦ ὑπερόχως φιλανθρωπικοῦ αὐτοῦ ἱδρύματος.

Ἐννοῦμεν καὶ σεβόμεθα τὸν κομματισμὸν τῆς «Πρωίας». Ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ τάχα ἡ ἀγαθὴ συνάδελφος νὰ φήσῃ τὸ Βρεφοκομεῖον κατὰ μέρος, ἀφοῦ ὁ κ. Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ κ. διευθυντὴς τῆς κλινικῆς του—φίλοι προσφιλεῖς τοῦ κόμματος καὶ οἱ δύο—διὰ τῆς θαυμασίας ἀναμιξεώς των στὸ ζήτημ' αὐτὸ ἔχουν ὑπερεκλαμπρύνει τὸν κ. Μερκούρην κ' ἔχουν μεταβληθῇ εἰς φανατικωτέρους κομματάρχας του;

ΕΥΡΕ

Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ ἀφῆκε Δῆμος ὁ Ἐμπειρικὸς τῆς «Ἀκροπόλεως», Δικαιοκρίτην τὸν τοῦ «Ἄστεως» ὡς ξύμμαχον εἰς τὸν κατὰ τοῦ ξυλοσχίστου Γερμανοῦ Κρουμβάχερ ἀγῶνα

Ὁ κ. Δικαιοκρίτης ἐξιστάμενος πρὸ τῶν ἀδιασείστων ἐπιχειρημάτων τοῦ Ἐμπειρικοῦ, συνιστᾷ ὅπως ἡ μελέτη του «ἀνατυπωθῇ εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅπως μεταφρασθῇ Γερμανιστὶ, ἵνα κυκλοφορήσῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ κ. Κρουμβάχερ, διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ πρεπόντως τὸ κῦρος, μετὰ τοῦ ὁποίου νομίζει ὅτι δύναται νὰ ὁμιλῇ περὶ θέματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ἴσως εἰδικὸς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται παρὰ πολὺ ἐρασιτέχνης».

Αὐτὴ ἡ τιμωρία, ἐπιλέγει ὁ κ. Δικαιοκρίτης, τοῦ χρειάζεται.

Ἡμεῖς ἐν τούτοις φρονοῦμεν ὅτι ἱκανῶς ἐτιμωρήθη ἤδη ὁ Κρουμβάχερ μὲ ὅσα ἐναντίον του ἐγράφησαν, ἐκτὸς πλέον ἂν πρέπει, πρὸς μεγαλειτέραν τιμωρίαν του, νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἀδικαιολόγητον σιγὴν τηροῦσα ξυνωρὶς τῶν κ. κ. Στ. Βάλβη καὶ Κ. Ῥάλλου.

Η ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ

ἀνεψιὰ τοῦ κ. Μερκούρη, δ. Μαριαντίνη Μαρίνου ἐτέλεσε προχθὲς τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ συναδέλφου κ. Γ. Παρασκευοπούλου, ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἄστεως». Ὡς παράνυμφος παρέστη ὁ βουλευτὴς Ὕδρας κ. Ι. Κουντουριώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της πίσω, θὰ ἔχανε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν εὐτυχία της. Δὲ θὰ τὴν φωνάξω... Καὶ ὅμως ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ· ἤθελα νὰ 'δῶ τὸ πρόσωπό της, νέο, νἀκούσω τὴ φωνή της, νέα. Καὶ τὸ πρόσωπό της εἶνε σὰν ἕνα γυμνὸ ἀμύγδαλο... Τώρα εἶνε ὁλοῤῥόδινο ἴσως.

(Χαμογελᾷ).

Πῶς θὰ εἰμποροῦσα νὰ τὴν ἔβλεπα χωρὶς νὰ μ' ἔβλεπε;

(Κυττάζει ἀπὸ τὴν κλειστὴ θύρα τοῦ κήπου ἀπὸ ὅπου φαίνεται τὸ βαθὺ δάσος ὅπου λάμπουν τὰ πατιχνίδια τοῦ ἡλίου).

Θὰ μπῶ μέσα στὸ δάσος, σιγαλὰ, σιγαλὰ, χωρὶς νὰ τριξῃ ἡ θύρα. Θὰ βάλλω μιὰ φύλλινη προσωπίδα, θὰ φασκιώσω μὲ χόρτα τὰ χέρια μου· θὰ εἶμαι ἔτσι ὁλοπρόσινη. Θὰ μπορέσω ἔτσι νὰ περάσω κάτω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα νὰ γλυστρήσω μέσα στὰ φυλλώματα, ἀνείδωτη. Ἐγὼ ξέρω ποῦ θὰ φέρῃ ἡ Βεατρίκη τὸν γαμβρό της... Ἐγὼ ξέρω ἕνα μέρος ποῦ ξέρει ἐκείνη... Εἶνε ἕνας κύκλος μαγικὸς μέσα στὸ δάσος. Ἴσως θὰ πῆγεν ἐκεῖ καὶ ἡ Ἀρχόντισσα Διακάρα. . Εἶνε σὰν ἕνα ἱερὸ κύπελλο, ἕνα φλούδινο κύπελλο, ὅπου χύνει τὸ δάσος μέσα τῶν ἀρωμάτων του τὸ κρασί, τὸ ἀγνότερό του καὶ δυνατώτερό του κρασὶ ποῦ νὰ τὸ πιοῦνε ὅλοι δὲ μποροῦνε. Ὅποιος τὸ πίνει μεθᾷ κι' ἀποκοιμᾶται ἂν εἶνε μόνος, μέσα σ' ἕνα πρωτάκουστο ὄνειρο, κι' ἀκούει νὰ ξεβγαίνουν ἀπὸ τὸν πυρῆνα τῆς καρδιᾶς, ὅλες οἱ ῥίζες τοῦ δάσους .. Ἀλλ' ἂν δὲν εἶνε μόνος...

(Σταματᾷ ἀποτόμως, ἀνήσυχη, ταραγμένη. Ἡ φωνή της βραχνιάζει).

Ἕνα παρόμοιο κύπελλο ἤπιανε μέσα σ' ἕνα ἄλλο δάσος... Ἔγινε κόκκινο τὸ φθινόπωρο... Καὶ πλειὰ δὲν ἤπιαμε.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (θέλων νὰ διακόψῃ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη σκέψι). Ἀκούσατε; Ἐχλιμίντρισε τὸ ἄλογο μιὰν ἄλλη φορά.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ (ἀναπηδᾷ). Ναὶ ναί.. Χλιμιντρίζει πίσω τους ἐνῷ ἐκεῖνοι ἀπομακρύνονται. Ἰδέτε, ἰδέτε, γιατρὲ, ἂν ἡ Ἰσαβέλλα καὶ τὸ φυτὸ εἶνε ἴδιο πρᾶμα.

(Τρέχει πρὸς τὸ χαμόδενδρο τῆς πορτοκαλλιᾶς ποῦ ὁ ἥλιος φλεῖ. Βάζει τὸ κεφάλι της μεσα στὸ φύλλωμα. Γυρίζει πρὸς τὸν γέροντα μὲ τὰ νῶτα πλαγιασμένα στὰ χείλη τῆς γλάστρας, ἐνῷ κρατεῖ στὸ ἕνα καὶ στ' ἄλλο χέρι τὰ ἄκρα δύο κλάδων, τοὺς χαμηλώνει καὶ τοὺς συμπλέκει γύρω ἀπὸ τὸν λαιμόν της. Μένει ἔτσι ἀνακατωμένη μὲ τὴ πρασινάδα, μὲ σκεπασμένο σχεδὸν τὸ πρόσωπο Στὴ κίνησί της τὰ πλατυὰ μανίκια τοῦ φορέματος ἀναδιπλώνονται πρὸς τὴν ἀμασχάλη, ἀφίνοντα γυμνὰ τὰ χέρια ἕως στὸν ὀγκῶνα.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἕνα ἴδιο πρᾶμμα. .

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Βλέπω πράσινα, σὰν νὰ ἦταν τὰ βλέφαρά μου δύο διάφανα φύλλα. Ὅλα τὰ νευρώματα τῶν φύλλων ξεχωρίζονται πρὸς τὸν ἥλιο. Ἀρχίζουν τὰ λουλούδια καὶ ἀνοίγουν. Φαίνονται τόσα μικρὰ φυαλίδια ποῦ ἀφίνουν νὰ τοὺς γλυστρᾷ τὸ ὄρωμα. Ὤ, ἕνα μικρὸ φυλλαράκι σχεδὸν στὸ στόμα μου ἐπάνω! Γυαλίζει· φαίνεται ἀλειμμένο ἀπὸ κερί· φαίνεται σὰν νὰ τὸ λυώνῃ ἡ πνοή μου .. Τί τρυφερὸ ποῦ εἶνε; Τί γλυκό! Τὸ νοιώθω ἐπάνω στὴ γλῶσσά μου σὰν ὄζυμο...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (μὲ κατάνυξι σχεδὸν θρησκευτικὴ, πλησιάζει καὶ σκύβει πρὸς τὸ ἀνθρωπισμένο χαμόδενδρο

Εὐλογημένη ἂς εἶνε ἡ ἐαρινὴ αὐτὴ ἀδελφοποίησις! Εὐλογημένη! Ἡ εἰρήνη ἂς κατέβῃ στὸ πνεῦμά σας! Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δροσιά· ὅλη ἡ δροσιὰ τῶν πρωτοβλάστων φύλλων! Εὐλογημένο τὸ φόρεμα αὐτὸ ποῦ σᾶς ἔδωσε ἡ καλὴ ἀδελφή σας! Φέρατέ το, φέρατέ το πάντα. Ἄξιο ἴσως θὰ εἶνε ἀνθισμένο. Εὐλογημένο ἂς εἶνε!

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Πόσο εἶνε πατρικὴ ἡ φωνή σας! Καὶ πόσο εἶνε μακρυνή! Εἶνε ἀπίστευτο πῶς ὅλες οἱ φωνὲς εἶνε μακρυνὲς ἀπ' ἐδῶ, σὰν νὰ ἤμουν ἐγὼ σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ φλοῦδι· τὸ βούϊσμα τῶν μελισσῶν, τὸ τραγοῦδι τῶν χελιδονιῶν, κι' ἐκεῖνο τὸ κουδούνισμα... Ἡ φωνή σας δὲν εἶνε ποτὲ παράτονη. Τὰ λόγια σας συνοδεύουν πάντα ἕνα φυσικόχορὸ ποῦ κυμαίνεται στὸν ἀέρα, γύρω ἀπ' ὅποιον σᾶς ἀκούει. Ὅλα γίνονται ἤρεμα καὶ ἀγνά. Κάποτε ἤθελα νὰ καθίσω μπρὸς στὰ πόδια σας καθὼς στὰ προπόδια ἑνὸς λόφου, καθὼς στὸ ξεβγάλμα ἑνὸς ποταμοῦ, γιὰ νὰ δεχθῶ δὲν ξέρω ποιὸ ἀτελεύτητο καλό. (Ἀκολουθεῖ)